

Вставайте, батьку: вже летять плуги!
Як птаство з вирію, на лан вертають.
Розкрилює вже Ворскла береги,
виводить зграї вод на перші трави.

Вставайте, батьку! В тупоті шляхів
такий над Слобожанщиною клекіт!
В печі доспів, як сонце, чесний хліб,
доспіло сонце в білопінних глеках.

Вставайте, батьку! І старих прикмет
навчіть мене — дорога ж не близенька:
у квітні пахне дощ — на щедрий мед,
парує лан — наллються, значить, зерна

важкі й тужаві — наче ваш кулак,
такий ще молодий, ще молодецький...
Є віщий у простих прикметах знак:
майбутнє із нічого не почнеться!

Всього навчіть, нічого не втаїть —
ростити криниці і класти хату,
бо жити нам ще безліку століть,
наш хліборобський рід ще не втомився, тату!

Дзвінка зірката юнь птахів, пильнує лет —
й новітній зміст у давнім відкрива,
щоб завтра із язичницьких прикмет
почати строгу формулу крила!

1972

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.